

Dziś nie ma już wątpliwości! Minister Finansów o podatkach dla obiektów sanatoryjnych

Problem odmienną interpretacji przepisów dotyczących stosowania preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości dla obiektów sanatoryjnych dotknął większość uzdrowisk. Przypomnijmy, że w 2002 roku, w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, wprowadzono dodatkową stawkę podatku od nieruchomości, którą stosować można dla części obiektów sanatoryjnych ściśle związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych. Problem powstał w momencie, gdy gestorzy obiektów sanatoryjnych zaczęli ją stosować dla całych powierzchni podmiotów uzdrowiskowych. Spowodowało to znaczący spadek należnych gminom wpływów do budżetu, bowiem stawka powyższa wynosi 3,80 zł/m² i jest o 80% niższa od stawki od prowadzonej działalności gospodarczej, która wynosi 19,20 zł/m². W skali całego kraju gminy uzdrowiskowe utraciły z tego tytułu około 17 mln zł, a budżet Ciechocinka traci ponad 1,5 mln zł rocznie. Przy znaczących powierzchniach obiektów sanatoryjnych (od 3 do 13 tys. m²) zastosowanie preferencyjnej stawki dla całych obiektów uszczupliło dochody budżetu w sposób na tyle istotny, że podjęte działania w kilku gminach uzdrowiskowych, znalazły swe rozstrzygnięcie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym.

Uwzględniając linię orzecznictwa w sprawie zastosowania omawianej preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości, prezentującą pogląd, że dla zastosowania tej stawki musi zachodzić związek bezpośredni pomieszczenia budynku lub jego części z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, należy stwierdzić, że nie są nią objęte pomieszczenia administracyjne, gospodarcze i socjalne, jako nieprzeznaczone do udzielania świadczeń zdrowotnych, choć niezbędne do prawidłowego funkcjonowania zakładu opieki zdrowotnej. To samo odnosi się do pomieszczeń zajętych na bazę noclegową, ciągi komunikacyjne (klatki schodowe, halle), recepcje, stołówki (wykładnia departamentu podatków i opłat lokalnych).

Omawiany problem dotknął także Ciechocinek. Znając rozstrzygnięcia NSA wystąpiłem do osób zarządzających sanatoriami z prośbą o zapoznanie się z wyrokami sądowymi, które w sposób jednoznaczny określiły zasady stosowania preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości i dokonanie korekt deklaracji podatkowych. Przesłanką takiego działania jest fakt, że jako organ podatkowy mam obowiązek egzekwowania należnych gminie dochodów podatkowych. Jednocześnie jest ono uzasadnione w kontekście konsekwencji jakie dotknąć mogą poszczególne podmioty sanatoryjne w przypadku podjęcia ewentualnych kontroli, wówczas bowiem nalicza się zobowiązanie podatkowe za 5 lat wstecz. Pragnę przypomnieć, że w nieodległej przeszłości konsekwencje nieprawidłowego naliczenia podatku od nieruchomości dotknęły już niektóre sanatoria. Nie chciałbym, aby takie sytuacje powtórzyły się.

Zasadność prawidłowego naliczania podatku od nieruchomości potwierdza odpowiedź Ministra Finansów na interpelację posła Mariana Filara, który zwrócił się z prośbą o dokonanie wykładni prawnej przepisów dotyczących opodatkowania obiektów sanatoryjnych podatkiem od nieruchomości, w tym stosowania stawki preferencyjnej. W udzielonej odpowiedzi Ministerstwo Finansów stwierdza: „stawka właściwa dla opodatkowania podatkiem od nieruchomości budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych została wprowadzona ustawą z 30 października 2002 r. i obowiązuje od 2003 r. Stosowanie powyższej stawki oznacza preferencje dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, polegająca na udzielaniu świadczeń zdrowotnych.

Z bogatego orzecznictwa wynika, że nie wystarczy sam związek budynku lub jego części z działalnością polegającą na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, aby możliwe było objęcie ich preferencyjną stawką opodatkowania. Budynek lub jego część musi służyć wykonaniu tak określonej działalności, a to oznacza, że muszą być w nim wykonywane świadczenia zdrowotne, które, jak wynika z ustawy z dnia 30 sierpnia 1991r. o zakładach opieki zdrowotnej, są działaniami o charakterze medycznym. W orzecznictwie ustawodawca świadczenia zdrowotne wymienił obok np. zapewnienia pomieszczeń i wyżywienia, co dodatkowo potwierdza odrębność tych rodzajów świadczeń. W konsekwencji powyższego wyżywienie i zakwaterowanie zapewniane kuracjom podczas pobytu w sanatorium nie mają charakteru świadczeń zdrowotnych. Stąd też pomieszczenia zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej w tym zakresie nie mogą korzystać z preferencyjnej stawki opodatkowania podatkiem od nieruchomości (...). Ministerstwo Finansów wyraziło pogląd, że omawianą stawką nie będą objęte pomieszczenia administracyjne, gospodarcze i socjalne jako nieprzeznaczone do udzielania świadczeń zdrowotnych, choć związane z prawidłowym funkcjonowaniem zakładu opieki zdrowotnej. To samo odnosi się do pomieszczeń zajętych na bazę noclegową, jeśli nie jest ona jednocześnie zajęta na udzielanie świadczeń zdrowotnych. Kryterium stosowania tej stawki jest jedynie zajęcie budynku lub jego części na świadczenia zdrowotne, nie zaś podmiot, który te świadczenia wykonuje. Nie znajduje zatem uzasadnienia pogląd, że szpitale w całości podlegają preferencyjnej stawce podatku od nieruchomości.”

Tyle stanowiska Ministra Finansów, które przekazałem do wszystkich podmiotów sanatoryjnych z prośbą o zapoznanie się i zastosowanie. Kwestia zadeklarowania podatku od nieruchomości we właściwej wysokości pozostaje w gestii kierownictwa obiektów lecznictwa uzdrowiskowego...!!!

Burmistrz Ciechocinka
Leszek Dzierżewicz